

¹Tue deine Türen auf, Libanon, daß das Feuer deine Zedern verzehre! ²Heulet ihr Tannen! denn die Zedern sind gefallen, und die Herrlichen sind verstört. Heulet, ihr Eichen Basans! denn der feste Wald ist umgehauen. ³Man hört die Hirten heulen, denn ihre Herrlichkeit ist verstört; man hört die jungen Löwen brüllen, denn die Pracht des Jordans ist verstört. ⁴So spricht der HERR, mein Gott: Hüte die Schlachtschafe! ⁵Denn ihre Herren schlachten sie und halten's für keine Sünde, verkaufen sie und sprechen: Gelobt sei der HERR, ich bin nun reich! und ihre Hirten schonen ihrer nicht. ⁶Darum will ich auch nicht mehr schonen der Einwohner im Lande, spricht der HERR. Und siehe, ich will die Leute lassen einen jeglichen in der Hand des andern und in der Hand seines Königs, daß sie das Land zerschlagen, und will sie nicht erretten von ihrer Hand. ⁷Und ich hütete die Schlachtschafe, ja, die elenden unter den Schafen, und nahm zu mir zwei Stäbe: einen hieß ich Huld, den andern hieß ich Eintracht; und hütete die Schafe. ⁸Und ich vertilgte drei Hirten in einem Monat. Und ich mochte sie nicht mehr; so wollten sie mich auch nicht. ⁹Und ich sprach: Ich will euch nicht hüten; was da stirbt, das sterbe; was verschmachtet, das verschmachte; und die übrigen fresse ein jegliches des andern Fleisch! ¹⁰Und ich nahm meinen Stab Huld und zerbrach ihn, daß ich aufhöre meinen Bund, den ich mit allen Völkern gemacht hatte. ¹¹Und er ward aufgehoben des Tages. Und die elenden Schafe, die auf mich achteten, merkten dabei, daß es des HERRN Wort wäre. ¹²Und

¹افْتَحْ أَبْوَابَكَ يَا لُبْنَانُ فَتَأْكُلِ النَّارُ أَرْزُوكَ. ²وَلَوْلُوبُ يَا بَشَرُ لَأَنَّ الْأَرْزَ سَقَطَ، لَأَنَّ الْأَعِزَّاءَ قَدْ حَرَبُوا. وَلَوْلُوبُ يَا بَلُوطُ بَاشَانَ، لَأَنَّ الْوَعَرَ الْمَنِيعَ قَدْ هَبَطَ. ³صَوْتُ وَلَوِيَّةِ الرَّعَاةِ، لَأَنَّ فَحْرَهُمْ حَرِبَ. صَوْتُ رَمَجَرَةِ الْأَشْبَالِ، لَأَنَّ كِبْرِيَاءَ الْأُرْدُنِّ حَرِبَتْ. ⁴هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهِي، انْعَمَ الدَّبَّاحُ الَّذِينَ يَذْبَحُهُمْ مَالِكُوهُمْ وَلَا يَأْتُمُونَ، وَبَانِعُوهُمْ يَتَوَلَّوْنَ، مُبَارَكُ الرَّبِّ قَدْ اسْتَعْنَيْتُ. وَرُعَائِهِمْ لَا يُسْفِقُونَ عَلَيْهِمْ. ⁶لَأَنِّي لَا أَسْفِقُ بَعْدَ عَلَى سُكَّانِ الْأَرْضِ يَتَوَلَّى الرَّبُّ، بَلْ هَتَدًا مُسَلِّمًا الْإِنْسَانَ كُلَّ رَجُلٍ لِيَدِ قَرِيبِهِ وَوَلِيدِ مَلِكِهِ، فَيَضْرِبُونَ الْأَرْضَ وَلَا أَنْفِذُ مِنْ يَدِهِمْ. ⁷فَرَعَيْتُ عَنَمَ الدَّبَّاحِ. لِكَيْتَهُمْ أَدَلَّ الْعَتَمَ. وَأَخَذْتُ لِنَفْسِي عَصَوَيْنِ، فَسَمَّيْتُ الْوَأَجِدَةَ نِعْمَةً وَسَمَّيْتُ الْأُخْرَى جِبَالًا وَرَعَيْتُ الْعَتَمَ. ⁸وَأَبَدْتُ الرَّعَاةَ الثَّلَاثَةَ فِي شَهْرٍ وَاحِدٍ، وَصَاقَتْ نَفْسِي بِهِمْ، وَكَرِهْتَنِي أَيْضًا نَفْسُهُمْ. ⁹فَقُلْتُ، لَا أُرْعَاكُمْ. مَنْ يَمُتْ فَلْيَمُتْ، وَمَنْ يُبَدِّ قَلْبِيذًا. وَالْبَقِيَّةُ فَلْيَأْكُلْ بَعْضُهَا لَحْمَ بَعْضٍ. ¹⁰فَأَخَذْتُ عَصَايَ نِعْمَةً وَقَصَفْتُهَا لِأَنْقُصَ عَهْدِي الَّذِي قَطَعْتُهُ مَعَ كُلِّ الْأَسْبَاطِ. ¹¹فَقَبِضَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ. وَهَكَذَا عَلِمَ أَدَلَّ الْعَتَمَ الْمُتَنَطِرُونَ لِي أَبَهَا كَلِمَةُ الرَّبِّ. ¹²فَقُلْتُ لَهُمْ، إِنْ حَسُنَ فِي أَعْيُنِكُمْ فَأَعْطُونِي أُجْرَتِي وَإِلَّا فَاَمْتَبِعُوا. فَوَرَّضُوا أُجْرَتِي ثَلَاثِينَ مِنَ الْفِصَّةِ. ¹³فَقَالَ لِي الرَّبُّ، أَلْفَهَا إِلَى الْفَخَّارِيِّ، التَّمَنَ الْكَرِيمَ الَّذِي تَمَثُّوَنِي بِهِ. فَأَخَذْتُ الثَّلَاثِينَ مِنَ الْفِصَّةِ وَأَلْقَيْتُهَا إِلَى الْفَخَّارِيِّ فِي بَيْتِ الرَّبِّ. ¹⁴ثُمَّ قَصَفْتُ عَصَايَ الْأُخْرَى جِبَالًا لِأَنْقُصَ الْإِحْيَاءَ بَيْنَ يَهُودَا وَإِسْرَائِيلَ. ¹⁵فَقَالَ لِي الرَّبُّ، خُذْ لِنَفْسِكَ بَعْدَ أَدْوَاتِ رَاعٍ أَحْمَقٍ، لَأَنِّي هَتَدًا مُقِيمٌ رَاعِيًا فِي الْأَرْضِ لَا يَقْتَفِدُ الْمُتَقَطِّعِينَ، وَلَا يَطْلُبُ الْمُهْسِاقَ، وَلَا يَجْبُرُ الْمُتَكْسِرَ، وَلَا يُرَبِّي الْقَائِمَ. وَلَكِنْ يَأْكُلْ لَحْمَ السَّمَانِ وَيَنْزِعُ أَطْلَاقَهَا. ¹⁷وَبُنْ لِلرَّاعِي الْبَاطِلِ النَّارُكَ الْعَتَمَ. أَلَسَّنْفُ عَلَى ذِرَاعِهِ وَعَلَى عَيْنِهِ الْيُمْنَى. ذِرَاعُهُ تَيْبَسُ نَيْسًا وَعَيْنُهُ الْيُمْنَى تَكِلُ كُلُّوَلًا.

ich sprach zu ihnen: Gefällt's euch, so bringet her, wieviel ich gelte; wo nicht, so laßt's anstehen. Und sie wogen dar, wieviel ich galt: dreißig Silberlinge.¹³ Und der HERR sprach zu mir: Wirf's hin, daß es dem Töpfer gegeben werde! Ei, eine treffliche Summe, der ich wert geachtet bin von ihnen! Und ich nahm die dreißig Silberlinge und warf sie ins Haus des HERRN, daß es dem Töpfer gegeben würde.¹⁴ Und ich zerbrach meinen andern Stab, Eintracht, daß ich aufhöbe die Bruderschaft zwischen Juda und Israel.¹⁵ Und der HERR sprach zu mir: Nimm abermals das Gerät eines törichten Hirten.¹⁶ Denn siehe, ich werde Hirten im Lande aufwecken, die das Verschnittene nicht besuchen, die das Zerschlagene nicht suchen und das Zerbrochene nicht heilen und das Gesunde nicht versorgen werden; aber das Fleisch der Fetten werden sie fressen und ihre Klauen zerreißen.¹⁷ O unnütze Hirten, die die Herde verlassen! Das Schwert komme auf ihren Arm und auf ihr rechtes Auge! Ihr Arm müsse verdorren und ihr rechtes Auge dunkel werden!